

Ruskaretki 14.-21.9.2019, Saariselkä

Retkeilijän kynästä: Lapin maisemissa 35 vuoden jälkeen

”Latu liikkuu!”

Valmistelut

Omat Lappi-kokemukseni rajoittuvat vuoden 1984 Tievatuvan vaellusripariin ja pariin laskettelureissuun Etelä-Lapissa. Retkivarusteita piti vuosikymmenten tauon jälkeen hankkia vaelluskengistä ja -housuista lähtien. Kajtsun lähettämä varusteluettelo oli hyvä lähtökohta laukkaa pakatessa. Lähdin retkelle tuntematta ketään etukäteen, ja kiva etkotapahtuma oli Hirvihaarassa tehty lenkki edellisenä viikonloppuna.

Menomatka

Melko alkumatkasta näimme suuren joutsenparven pellolla ja hetken päästä kurkiperheen aivan tien vieressä. Mitä pohjoisemmaksi mentiin, sitä enemmän näkyi ruskan värejä ja sitä kitukasvuiseemmiksi kävivät puut. Aurinko ja poutaiset pilvet saattoivat meitä koko matkan. Silloin tällöin horisontissa näkyi maistiaisaa aavasta maisemasta, joka meitä odotti.

Pitkä istuminen oli fyysisesti rankkaa, mutta matka sujui yllättävän nopeasti. Yhdistys tarjosi täyttävän ja ravitsevan lounaan, ja muut matkaeväät kustannettiin itse. Yhteisinä huvituksina olivat Kajtsun tietokilpailut, ja muutama yhteislaulukin kajautettiin.

Ensimmäinen retkipäivä valkeni upean auringonpaisteen siivittämänä, kuuraisen maan kimaltaessa. Patikoimaan lähdettiin tukevan aamupalan jälkeen klo 10. Seuraavat viisi tuntia käveltiin sinisten rastien reittiä Sivakkoajan laavulle ja Niilanpään kautta takaisin suht rauhallista vauhtia. Otimme valokuvia, ihastelimme maisemia ja söimme eväitä. Ihasteltavaa riitti lähes sietokyvyn rajoille asti, niin kaunista maastossa oli! Ihan tunturin huipulle ei vielä päästy, mutta Kiilopään reunamaa mentiin, ja sieltä näkyi kymmenien kilometrien päähän.

Patikoinnin jälkeen oli heti sauna, ja hyvin nautinnollista oli siinä iltapäivän tyynessä auringonpaisteessa pulahtaa myös jääkylmään Kaksilauttaseen. Hiukan hellänä olevat paikat tuntuivat vertyvän hyvin saunomisen jälkeen. Iltaohjelmana oli briiffaus seuraavasta päivästä sekä esittelykierros, jossa jokainen kertoi hiukan itsestään. Unta ei illalla tarvinnut houkutella.

Toinen retkipäivä

Oma retkipäiväni alkoi ikävästi, sillä heti kun laitoin kengät jalkaan, tunsin kipua nilkkaluun kohdalla. Kärvistelin ensimmäisen kuuden kilometrin etapin Kiilopään juurelle. Sieltä piti sitten tulla taksilla kämpille. Muu porukka pääsi tekemään suunnitellun retkensä upeissa kurumaisemissa.

Kolmas retkipäivä

Vaelluskenkää en saanut edelleenkään jalkaan, mutta onneksi oli lenkkarit mukana. Muu porukka lähti liikkeelle Suomen Ladun hotelli- ja retkeilykeskuksesta, ja minä vuokrasin sähköläskipyörän ja lähdin yksin tunturiin. Nousin kevyen sähköavustuksen voimin Niilanpään huipulle, ja siellä kohtasin sattumalta muun ryhmän. Siitä eteenpäin ei päässyt turvallisesti pyörällä, joten käännyin takaisin ja jatkoin taukopaikalta kohti Ruijanpolkua. Puhelimesta oli nopeasti virta lähes lopussa, karttaa tai kompassia ei ollut, ja ainoa, joka tiesi summittaisen reittini, oli pyörävuokraaja. Eli hiukan riskaabeli retki, mutta omalla vastuulla. Onneksi vastaan tuli muutamia ihmisiä, ja heiltä varmistelin reittiä. Yksin liikkuminen oli mukavaa vaihtelua kaiken sosiaalisuuden ja yhteisen vauhdin seuraamisen jälkeen. Merkille pantavaa maastossa oli, että kaikki vastaantulijat tervehtivät ystävällisesti.

Vajaan kolmen tunnin pyöräilyn jälkeen palautin kulkuneuvoni, ja eväät syötyäni päätin vielä lähteä kävelemään Kiilopään huipulle. Rankka 1,9 kilometrin nousu kannatti ehdottomasti. Oli uskomattoman upeaa katsella laelta joka suuntaan ja hengittää raikasta tunturi-ilmaa. Tuulisella laella oli samaan aikaan lisäksi ainoastaan yksi henkilö, ja ihastelimme näkymiä yhteen ääneen. Bussilla mentiin taas kämpille ja saunaan ja syömään.

Neljäs retkipäivä

Oma vaeltamiseni jäi väliin edelleen kipuilevan jalan takia, mutta lähdin kuitenkin muun porukan kanssa bussilla Kaunispäälle. Sieltä muut lähtivät kävelemään jäätävässä tuulessa alaspäin muutamaa eri reittiä, ja minä tutustuin kuskimme opastuksella Saariselän keskustan näkymiin. Turistirysämäinen näkymä oli pettymys, ja sieltä teki mieli poistua nopeasti. Toki Kuukkelissa piti käydä ostoksilla.

Illalla lähdin Buranan voimin toisen retkeläisen kanssa kävelyllä Tievalta. Kuvasimme luontoa, kuuntelimme puron solinaa ja kahden tunnin lenkkimme loppuosuuden tulimme pitkin kaunista ja hiljaista Ruijanpolkua.

Viides retkipäivä

Vaelsimme Ruijanpolkua edestakaisin lyhyen bussimatkan jälkeen. Porukka jakautui kahteen osaan, sillä reitti tiedettiin melko haasteelliseksi. Reitti oli suureksi osaksi kivikkoinen, ja lapsuuden viehtymys kivillä loikkimiseen pulpahti vahvasti mieleen. Patikoinnin aikana satoi vähän lunta ja rakeita. Hiukan kosteassa maastossa lenkkarit toimivat hienosti, kun laitoin hedelmäpussit sukkiin päälle. Evästuolla paistettiin makkaraa ja täytyy myöntää, että maastossa muutkin retkievääät maistuivat! Illalla oli ohjelmassa kodassa seurustelua sekä ex tempore pieni runon ja musiikin hetki Tievan kappelissa.

Kuudes retkipäivä

Viimeisen päivän saldo oli noin 20 km. Koko porukalla valettiin 16 km metsäistä reittiä sekä kullankaivajien maisemia. Saunan ja ruuan sekä lähtöpäivän briiffauksen jälkeen lähdimme pikku porukalla vielä ex tempore taksilla Kiilopäälle, ja kiipesimme huipulle katsomaan auringonlaskua. Muistorikas hetki sekin! Oli hienoa, että retken ohjelmassa oli varaa pieneen improvisointiin.

Bussikuskimme kuljetti meidän turvallisesti paikasta toiseen ja tarinoi uskomattoman runsaista kokemuksistaan Lapista ja siellä matkailusta. Kotimatalla nähtiin vielä monta kappaletta kauneinta luontoa: kaksi hirvenvasaa emänsä kanssa aivan tien vieressä sekä poroja, joista yksi seiso i keskellä tietä. Yhtä lähelle ei päästy muun retken aikana missään vaiheessa. Etelän ihmiselle harvinaisia lintujakin reissulla nähtiin: kuukkeleita monessa paikassa, koppeloita sekä korppi.

Sää t suosivat pääosin matkaamme, ja tunnelma retkellä pysyi korkealla. Lappiin on ehdottomasti päästäv ä pian uudelleen. Lappi ja koko Suomi on niin kaunis! Minulle tämä ruskaretki oli todellinen elämys, ja kovasti tekee mieli lähteä seuraavallekin Lapin reissulle.

Kirjoittanut Hanni Autere